

A „duccások” a világ másik végén – a szülő szemszögéből

A pozsonyi Duna utcai gimnázium tanulóinak egy csoportja augusztusban dél-koreai tanulmányúton vett részt, amely egy remélhetőleg hosszú távú és színes együttműködés első állomása volt. Naponta türelmetlenül vártuk és tettük közzé a szociális hálón a világ másik végéből érkező élményeket, információkat, és nálunk talán csak a szülők voltak izgatottabbak. Popálená Ildikó, akinek mindkét lánya tagja volt a csapatnak, meg is írta reflexióit a szülő szemszögéből.

Tavaly decemberben a kolléganőm hozott a férje cégéből egy rakat asztali naptárt, mondván, válogassunk kedvünkre. A sok minden-hét-

re-új-recept típusú naptár között ott várt rám egy különleges: Dél-Korea nevezetességei. Végre valami egyedi! Három darab. Egy az irodámba, kettő a lányoknak haza. Eszünkbe se jutott, hogy ez a sors tüzenete volt.

Pár hét múlva robbant az iskolában a nagy hír – diákcsereprogramot szerveznek Dél-Koreába. Zsongtak a falak a kérdésektől: ki, mi, hogyan, mivel? Utazni vágyó lányom, Bella az első között jelentkezett. Anyai szívem eleinte aggódott, pár éjszákát körözött a fejemben a sok lehető nehézség, amivel majd lányomnak önállóan kell megbirkóznia, de világot utazó férjem biztatott: „Minél több külföldi tapasztalat, annál szélesebb látókör.” Végül egyrészt az döntött, hogy a Duna utcai gimnázium kiváló és nagyon tapasztalt angol és spanyol szakos csapata van, amely jártas a

sűrű Erasmus-csereprogramok szervezésében, mi is vendégül láttunk már egy spanyol diáklányt egy hét erejéig. Másrészt nagyon élvezetes és intenzív koreai program körvonalazódott. Hát kalandra fel!

Jötték az online megbeszélések, a repülőjegy megvásárlása, a részletes programtervezés. Az első óvatos angol mondatok a képernyőn a koreai diákoktól. Lázás készülődéssel, tervezéssel telt el pár hónap. Még mindig eléggé szürreálisnak tűnt a kirándulás terve, amikor kisebb lányom, Stella is lehetőséget kapott az utazásra. Mint a csapat legfiatalabb tagja szállt fel a repülőre a budapesti reptéren. Nagy bátorság kellett hozzá, de bátraké a világ, nemde?

15 diák, 4 tanár, 23 óra repülés 1 átszállással. Amíg le nem szálltak, jó pár imát küldtünk fel otthon

A Duna utcai gimnazisták és a dél-koreai diákok meglátogatták a szülői Liszt Ferenc Intézetet is

(Fotó: MTA)

a Mindenhatóhoz! Két hétig lestük a közös Messenger-csoport minden rezdülését, és sóváran lestük a fotókat és a videókat.

Tikkasztó hőség várta őket, és teljesen más, ázsiai kultúra. Hagyományosan koreai hanok típusú szállás, nagyon hasonlóan tűnő arcok, idegen hangzású nyelv, olvashatatlan írás, 6 órás időeltolódás, fáradtság. A rengeteg program – amelyeket a szervezők és a program megálmodója, Gubó Sándor készítettek elő – nagy iramot diktált. Mégis a 26 milliós Szöul mint lüktető megapolisz teljesen beszippantotta a résztvevőket. A szülői torony lábuk elé tárta a város panorámáját, és csak jöttek a jobbnaál jobb fotók és szelfik. Katagottogott a fényképezőgép, és a szülővárva várta a mindennapi vizuális adagját. Gyönyörű palotákat láttak, múzeumokat, egyetemet, iskolákat látogattak, eszméletlen nagy könyvesboltot, érdekes építészeti szemlélték meg. Volt lehetőségük elgondolkodni a koreai polgárházorú borzalmain, a béke fontosságán. Meglátogatták a Liszt Ferenc Intézetet, és nyájasan fogadta őket Szlovákia nagykövete.

A helyi tanulók kísérték a pozsonyi diákokat tanáraikkal. A mindennapi pazar étkészések fotói megnyugtatták a szülőket, hogy nem éheznek a kincsek. Sokfajta húsléves volt reggelire, és a rizs mindenütt jelen volt. Idegen ízű volt az étel, mégis jólesett. A koreai deszerteket is nagyon megszerették a lányok. A frissen készített ételek tel-

jesen elfeledtették Bellával a hisztia-minintoleranciát.

Három nap kóstoltatták a bukeheoni diáktáborban a szülői diákok katonai naptendjét, és közelebb hozták Ázsiát Európához. Ezután nagyon jólesett a koreai családi vendégszeretete. Bellát és Stellát egy kínai-koreai lányos család fogadta be pár napra, és mindent megtettek, hogy jól érezzék magukat. Többek között egy fantasztikus vídámparkban töltötték egy napot. A befogadó család nagyon örült a modori kerámiából készült ajándékoknak, és hasonlóképpen kapott jellegzetes figyelemsegeket a családunk minden tagja.

A lányoknak a kirándulás egyik legkellemesebb része volt a világhírű koreai kozmetikai szerek vásárlása, élvezettel próbálták ki a legkülönbözőbb fajta arcmaszkokat. Rengegkedves szuvenírral felpakolva, elcsigázottan, csordultig telve élményekkel, immár honvágytól gyötörve érkezett haza az összekovácsolódott csapat. A lányom úton hazafelé posztolt instagramos szlogenje: „Let's go home and eat paprikás!” parancs volt számomra.

U. i. Legalább fél évig lesz mit mesélni. Kezdetnek az egyik lányom rizsfőző edényit kért szülinapjára. Mert a jó rizsből és Ázsiából sosem elég.

U. i. 2 Viva la pozsonyi gimnázium önfeláldozó pedagógusai! Hála-san köszönjük! Tavasszal jönnék a koreai diákok, addig pihenjenek!

Popálená Ildikó

My Year 2024. 08. 2.